

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΡΕΝΙΕ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΣΚΑ

(Σελίδες από ένα παλιό ημερολόγιο, που βρέθηκε ξεχασμένο σε μιὰ γόνδολα).

...Όταν έφθασα σε ηλικία που θα μπορούσα να ζήσω ελεύθερος, να πετάξω με τα δικά μου τα φτερά, ο μακαρίτης ο πατέρας μου μου έδωσε κάμποσες συμβουλές, μεριζές εύχες και άσχετες χιλιάδες σκεπτικά, και ύστερα μ' άφησε να χαρώ τα νεύατά μου, με τον τρόπο που ήθελα εγώ για ν' άποκτήσω και την πείρα της ζωής.

Την εποχή εκείνη—σά 1740 περίπου—ένας νέος πλοίαρχος και όφρατος (γιατί να τό κρίνω!) σάν και μένα, μπορούσε να βρη στη Βενετία πολλές άφορες διασκεδάσεις. Φρόντινα να γνωριστώ με τους νέους της καλύτερες Βενετικής κοινωνίας, με τα πιο άριστοχρητικά στίπια και με τις όμορφότερες γυναίκες της γλυκειάς αυτής χώρας.

Η ελεύθερη ζωή που περνούσα τότε, μου φαινότανε σάν επίγειος παράδεισος. Η μέρες μου ήταν ένα διαρκές γλέντι, ή νύχτες μου ένα διαρκές όργιο. Τίποτα δεν μου έλειπε για να είμαι ευτυχιμένος, ούτε και ο έρωσ. Ναι, ήμουν τρελλά έρωτευμένος με τη σινιόρα Μπεττινίνα Μπεττινί, και ήξερα ότι κ' εκείνη μ' αγαπούσε.

Η σινιόρα Μπεττινί ήτονε μιὰ νεαρά χήρα και μιὰ από τις όμορφότερες γυναίκες της Βενετίας. Φημιζότανε για την έξυπνάδα της, τη γλυκατά φωνή της και τους τρόπους της, που σε σκλάβωναν. Μιά διαλεκτική παρά μαγεύοντανε ταχτικά τον πλοίαρχο μέγρο της. Σεις συγκεντρώσεις αυτές, ο καθένας μπορούσε να μιλήση όπως ήθελε, χωρίς να έχη τό φόβο μήπως τον παρεξηγήσουν...

Μεταξύ των προσώπων που τιμούσε ή Μπεττινίνα με την ιδιαίτερη φιλία της, ήτανε και κάποιος Καλαμουτζί, ένας μυστηριώδης καθολικός, με μυσή σάν όρνιου, σπολιόσημη με κάτι παράενα γαλιά. Ο μάγος αυτός μπορούσε να δη τό ερωσκόπιό κάθε ανθρώπου και έλεγε μάλιστα ότι είχε ανακαλύψει τό μυστικό της φιλοσοφικής λίθου. Όστόσο, ήτανε κάλυπτος και καθότανε σε μιὰ έτοιμόφωτη καλύβα, στο νησι του αγίου Γεωργίου.

Η Μπεττινίνα ήτανε ξετρελλανμένη μ' αυτόν τό μάγο.

Δεν περνούσε ούτε μιὰ μέρα που να μη στείλη έναν άνθρωπό της με τη γόνδολά της για ν' προσκαλέση τον Καλαμουτζί. Άλλοτε τον ήθελε για να τον συμβουλευθή για κάτι, και άλλοτε πάλι απλώς για να μάς κινήη με ευθυμίες. Φαίνεται πως ο τερατομορφος αυτός μάγος αγαπούσε σά χριμά την όφρατι Μπεττινίνα, και γινότανε γελώος, ο διστιχης, προσπαθώντας να φανή σ' αυτή όφρατις, πρόθυμος, περιποιητικός. Άπ' όλους πιο πολύ, διασκεδάζε ή Μπεττινίνα με τό άκίνδυνο πάθος του άσχημοτρόπου Καλαμουτζί, τον όποιο παρό βάθος φοβότανε για τη μεγάλη μαγική δύναμη του.

Μιά μέρα, σάν να μην ήρτανε στην παρέα μας τό γελώο αυτό ότοκειμένο—τόν τό λέω αυτό, φυσικά, έπειδή έζηλενα τον Καλαμουτζί!—προσέστη κ' ένας άλλος γελώοτοπιός, ο βαρώνος ντε Μάσσεναμαχ.

Ο βαρώνος αυτός ήτανε Γερμανός. Έλγε έρθει στη Βενετία με τό σκοπό να μιλήη, καλώς κ' ε' ευγενικός τρόπος. Έφερε μαζί του ένα κομπόδεμα γεμάτο χρυσά νομίσματα, τά όποια σπαταλούσε άπειδώς. Δεν ήξερο πως τά κατάφερε να γνωριστώ με τη σινιόρα Μπεττινίνα Μπεττινί, τό γεγονός όμως εινε ότι ύστερ' από λίγον καιρό εκείνη μάς τον παρουσιάζε ως μέλος της μικρής συντροφιάς μας. Ο αγαθός βαρώνος δεν άρχισε να πείθι σε μεγάλο έρωτα για την όφρατι οικόδοσόνια, και ν' άρχίζη να παίξη τον άχαρι ρόλο του τό φημιζού μνηστήρος. Έγινε τά πως ήγο δεν είχα να φοβηθώ άπώλους τίποτα από τον άκίνδυνο αυτόν άντίπαλο...

Ο Μάσσεναμαχ αυτός ήτανε ένας χοντρός και κοντός άνθρωπός, με λεπτά και σταβά πόδια. Τό πρόσωπό του ήτανε κατακόκκινο και ή μύτη του πάντα ιδρωμένη. Έκείνο όμως που μάς έκανε να διασκεδάζουμε έξαιρέτικα ήταν ο ελκρινής φόβος που αισθανότανε για τις καθολικές συζητήσεις που κάναμε συχνά. Ήτανε, βλέπετε, πολύ προληπτικός και τον έπιανε τρόμος, όταν άκουγε τά λόγια που λέγαμε.

Πιστευε σά φαντάσματα, στους βρονζόλακες, στη μαγεία και στη δαμονολογία. Ο Καλαμουτζί, που τον μούσπε, έπειδή τον θεωρούσε άντίξηλό του, έβρισκε έξαιρέτικη ευχαρίστηση στο να τον

τρομάξη περισσότερο, να του κόβη διαρκώς τό αίμα. Προσπαθούσε να τον πείση ότι ή Βενετία ήταν ο εύνοούμενος τόπος διαμονής των κακών πνευμάτων και των βλαβερών στοιχείων, και ότι ένας Γερμανός βαρώνος διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο να πάθη ανένα μεγάλο κακό στην καταραμένη αυτή χώρα. Με τις άπειλές αυτές, ο Καλαμουτζί είχε την έλπίδα ότι θα έκανε τό βαρώνο να φύγη από τη Βενετία και ν' άφήση την όφρατι Μπεττινίνα γ' αυτόν!... Άποτιγράθηκε μάλιστα να με κινήη και μένα να ζηλέψω, για να ένεργήσω να έξοστρασιασθή ο βαρώνος από την παρέα μας. Έγώ όμως ήμουν βέβαιος για τά αισθήματα της Μπεττινίνας απέναντί μου και δεν φοβόμουν τίποτα, όχι από τά δύο αυτά γελώια ότοκειμένα, αλλά και από αυτόν ακόμα τον πλοσιώτερο και όμορφότερο νέο της Βενετίας—άν ύπηρε, έννοείται, άλλος τέτοιος έκτός από μένα!...

Όστόσο ο Μάσσεναμαχ, όσο λιγόμενος και κο ντόθωρος κι' άν ήταν, δεν άρχισε ν' αντίληφθι ότι ή δουλειά του δεν ήταναν όλοσόν καλά. Όταν μάλιστα άκουσε την Μπεττινίνα να λη πως έσοκπευε να φύγη ύστερ' από λίγον καιρό από τη Βενετία και ν' άπουσηθή στη βίλλα που είχε στην Μπρέντζια, για να ξεκουραστή από τους κόπους της κοσμικής πολυτάραχης ζωής, τον έπιασε πραγματική άτελεισία!...

Άγαπούσε, ο διστιχης, τη Μπεττινίνα και δεν τολμούσε να της εκφράση τον έρωτά του!

Έγώ τον πονούσα κι' δεν μπορούσα—φυσικά!—να του κάνω τίποτα. Ένα βράδυ, ο βαρώνος, άφρο μόνος καλά, με πήρε κατά μέρος και, ένδιδοντας στην άκαταμάχητη άνάγκη που αισθανότανε να εκμιστηρευθή σε κάποιον τά βάσανα και τους καύμους του, μου έξιστόρησε την άτυχία του στον έρωτα και την άδιάρρηά που έδειχνε ή Μπεττινίνα απέναντι ενός προσώπου τόσο ομηναικού, όπος ή άφεντίνα του.

Της είχε κάνει, μου είλε, ένα σωρό δώρα, χωρίς εκείνη να τον φιλοδοξήση με την παραμικρή εύνοια της...

Τη στιγμή εκείνη, ένώ τον άκουγα σοβαρώτατος—προσπαθώντας με κόπο να συγκρατήσω τά γέλωτα μου—μιὰ σατανική ιδέα πέρασε από τό μυαλό μου. Και, πειν ακόμα προφτάσω να την καλοσυλλογιστώ, είλα στο βάθος ότι ο μόνος άνδρώπος που μπορούσε να τον βοηθήση στη δύσκολη αυτή περίπτωση της ζωής του ήταν ο... Καλαμουτζί! Ο Καλαμουτζί μονάχα θα μπορούσε να τον βοηθήση για να τον άγαπήση ή Μπεττινίνα, γιατί αυτός ήξερε κάτι δυνατά βοτάνια της άγάτης, σά όποια καμιά γυναίκα δεν μπορούσε ν' άντισταθή.

Αίτός λοιπόν ο μάγος θα κατάφερε την Μπεττινίνα, με κανένα μαγκό φίλτρο, να δώση ένα ραντεβού στο βαρώνο...

Ο βαρώνος δεν ήξερε τη μεγάλη έχθρότητα που αισθανόταν εναντίον του ο Καλαμουτζί, ο όποτος θα ήτανε μάλλον πρόθυμος να τον πείθι παρ'ά να τον διευκολύνη ν' αγαπήθι από την Μπεττινίνα!... Μόλις όμως άκουσε ν' όνομάη, άνταρχισαμε από φόβο. Τού ήταν άδύνατο να καταφύγη σε καμιά μέρα για να έπιτύχη την άγάτη της Μπεττινίνας. Όστόσο, τού άπέδειξα ότι δεν ύπηρε κανένα άλλο μέσον για να έκληρωθούσιν οι πόθοι του, και ότι ή μόνη έλπίδα έννομής του τού έμενε ήτανε τά μαγκά φίλτρα του Καλαμουτζί.

Ο βαρώνος έφινε χωρίς να μου πη τίποτα, βυθισμένος οι σκέψεις.

Φαίνεται όμως ότι έπεισθη από τά λεγόμενά μου, γιατί ύστερ' από λίγες μέρες ήρθε και με βρήκε ο Καλαμουτζί και μου είλε, βγαίνοντας άφροως λύσσα απ' τό στόμα του, πως ο γελώος αυτός Μάσσεναμαχ ζήτησε τη βοήθειά του... για να τον αγαπήση, ή Μπεττινίνα.

Ο Καλαμουτζί ήταν έξω φρενών. Δεν έκανε βέβαια την άπρονοησία να μου φανερώση την πραγματική αίτια του θυμού του. Μού είλε μονάχη ότι ένδιεφεροτο για μένα, και με προέτρεπε να τιμωρήσω σκληρά τον αυθάδη αυτό βαρώνο, που ήθελε να μου κλέψη την

Είδα την Μπεττινίνα έκπλωμένη σ' ένα νεύβιου

